

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2015-12-18

Närvarande: F.d. justitieråden Gustaf Sandström och Lennart Hamberg samt justitierådet Agneta Bäcklund.

Ny påföljd efter tidigare dom

Enligt en lagrådsremiss den 26 november 2015 (Justitiedepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i brottsbalken,
2. lag om ändring i rättegångsbalken,
3. lag om ändring i lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m.,
4. lag om ändring i lagen (1994:451) om intensivövervakning med elektronisk kontroll,
5. lag om ändring i lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av kanslirådet Frida Göranson.

Förslagen föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Inledning

I lagrådsremissen föreslås en reform av regleringen om ny påföljdsbestämning efter tidigare dom. De tidigare relativt vida möjligheterna för domstolen att efter omständigheterna bestämma påföljd, när en tilltalad döms för ytterligare brott som begåtts innan en tidigare påföljd helt har verkställts eller annars upphört, ersätts av en huvudregel om att domstolen ska bestämma en ny påföljd för den tillkommande brottsligheten. Möjligheten att bestämma att en tidigare dom ska omfatta också tillkommande brottslighet, s.k. konsumtionsdom, eller att undanröja en utdömd påföljd och bestämma ny gemensam påföljd för den samlade brottsligheten ska, enligt remissen, användas bara i undantagsfall.

Vidare regleras skillnaden mellan brott begångna före en tidigare dom (nyupptäckt brottslighet) och brott begångna efter en tidigare dom men innan påföljden helt har verkställts eller annars upphört (ny brottslighet). Reglerna ger, enligt lagrådsremissen, uttryck för en konsekvent hantering av återfall i brott och av nyupptäckt brottslighet. Ett flertal bestämmelser har också utmönstrats, t.ex. möjligheten att förstärka redan utdömda påföljder vid en konsumtionsdom.

I lagrådsremissen anges att regleringen när det gäller hur brott som utgör återfall ska behandlas görs mer konsekvent. I remissen uttalas att ny brottslighet konsekvent bör behandlas som återfall och ges en straffskärpande betydelse (se t.ex. avsnitt 4.2 i remissen). Återfall i brott kan enligt brottsbalken beaktas vid straffmätningen (29 kap. 4 §), vid påföljdsvalet (30 kap. 4 §) och vid bedömning av frågan om förverkande av villkorlig frigivning (34 kap. 5 § i förslaget).

Frågor om straffmätning och påföljdsval förekommer ständigt i domstolarna och är av stor betydelse för den tilltalade. Trots detta görs

inte någon analys av regleringen om återfall och de skäl som ligger bakom den. Inte heller utvecklas den skillnad beträffande återfallets betydelse som finns mellan 29 kap. 4 §, 30 kap. 4 § och 34 kap. 5 §.

Syftet är att förenkla och förtydliga de regler som gäller när domstolen bestämmer påföljden för en tilltalad som döms för ytterligare brott som begåtts innan en tidigare påföljd helt har verkställts eller annars upphört. En utgångspunkt är att reglerna ska vara lätta att tillämpa.

Även om reformen innebär en förenkling på regelnivå kan förutses att ett flertal tillämpningsfrågor aktualiseras. Ett inte obetydligt antal rättsfall kommer att fordras innan en fast praxis har utvecklats. Det är inte möjligt att förutse de olika situationer som kan förekomma när ny påföljd ska bestämmas efter tidigare dom. Det kan inte uteslutas att domstolarnas handlingsutrymme begränsas på ett sätt som leder till oönskade resultat i enskilda fall.

De nya paragraferna har, i förekommande fall, utformats i nära anslutning till gällande lydelse. På flera ställen anges att bestämmelser eller uttryck inte har ändrats. Samtidigt föreslås en helt ny reglering. Formuleringarna kan därmed framstå som oklara.

Förslaget till lag om ändring i brottsbalken

29 kap. 4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilken betydelse tidigare brottslighet ska ha vid straffmätningen samt vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid den bedömningen.

Paragrafen har ändrats avseende den tidsperiod som är relevant vid bedömningen av ett återfalls betydelse. Förslaget innebär att det är

tiden mellan det tidigare avgörandet och den nya brottsligheten, och inte som tidigare tiden mellan brotten, som ska ha betydelse vid bedömningen om gärningen ska behandlas som återfall.

Den relevanta tidpunkten, vilken kan få stor betydelse för påföljdsfrågan, är tidpunkten för den tidigare domens meddelande. Det innebär att något krav på att den tidigare domen ska ha vunnit laga kraft inte ställs, vilket i sin tur leder till att frågan om ett relevant återfall föreligger eller inte kan ändras på grund av utfallet av prövningen i högre rätt.

Om t.ex. en person döms i tingsrätten och därefter döms för ytterligare brott som begåtts efter den första domen betraktas de senare brotten som återfall vid påföljdsbestämningen. Om personen sedan frikänns i hovrätten avseende den första lagföringen föreligger inte någon återfallssituation, vilket skulle ha påverkat påföljdsbestämningen i den andra domen. Skulle det dessutom visa sig att han återfälls i Högsta domstolen avseende den första lagföringen utgör dessa brott nyupptäckt brottslighet i förhållande till den andra lagföringen.

Svårlösta situationer kan uppstå. Det kan också sättas i fråga om det alltid är mest relevant att utgå från tiden mellan avgörandet och de nya brotten. Om det rör sig om brott som begåtts långt tillbaka i tiden kan man fråga sig om det är rimligt att beakta dem vid prövningen av frågan om återfall, t.ex. om den första lagföringen inte kommit till stånd beroende på omständigheter helt utanför den tilltalades kontroll.

Med dagens reglering kan domstolarna undvika och motverka situationer av det slag som nu redovisats. Den föreslagna regleringen ger domstolarna ett mer begränsat handlingsutrymme. Enligt Lagrådets mening kan det finnas skäl att i vissa fall ta hänsyn till den tid som

förflutit mellan brotten och inte endast tiden mellan det tidigare avgörandet och de nya brotten.

Inom ramen för den fortsatta beredningen av lagstiftningsärendet bör frågan om hur situationer av det slag som beskrivits ovan analyseras och belysas.

30 kap. 3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om gemensam påföljd. Ett nytt tredje stycke har tillförts som innehåller bestämmelser om påföljd i högre rätt när domstolen dömer för brott som prövats i flera domar i lägre rätt. Enligt den nya bestämmelsen ska högre rätt vid samtidig överprövning av flera underrättsdomar döma ut en särskild påföljd för brottsligheten i varje underrättsdom. Det är oklart om paragrafen utesluter en tillämpning av 34 kap. 3 och 4 §§ i förslaget när den anger att varje överklagad dom ska leda till en särskild påföljd. Saken bör tydliggöras i den fortsatta beredningen.

Det är svårt att överblicka vad den föreslagna regleringen kommer att innebära i praktiken. I många fall torde det vara möjligt att beakta frågor om såväl återfall som straffmätning av nyupptäckt brottslighet inom ramen för en samlad påföljdsbestämning och det kan då framstå som onödigt att döma ut flera påföljder. I andra fall kan det tänkas uppkomma situationer där hovrätten ska meddela två villkorliga domar i samma dom, vilket också kan framstå som onödigt. Det kan inte heller uteslutas att hovrätten kan hamna i en situation där domstolen först ska meddela en påföljd i ett överklagat mål för att i nästa överklagade mål undanröja den påföljden och döma till gemensam påföljd.

Bestämmelsen är obligatorisk och utan undantag. Lagrådet förordar att det övervägs om bestämmelsen kan göras fakultativ och ge hovrätterna möjlighet att, efter en lämplighetsbedömning, ta ställning till om domstolen bör döma till en gemensam påföljd eller om en påföljd ska dömas ut i varje överklagat mål.

32 kap. 4 §

Paragrafen reglerar bl.a. reaktioner på misskötsamhet av ungdomsvård och ungdomstjänst. Ett nytt tredje stycke har tillförts som innehåller en bestämmelse om gemensam påföljd efter undanröjande enligt denna paragraf. Genom ändringen införs en möjlighet för rätten att bestämma en gemensam påföljd för den samlade brottsligheten om mer än en påföljd undanröjs.

Någon motsvarande bestämmelse finns inte när det gäller undanröjande av villkorlig dom (27 kap. 6 §) och skyddstillsyn (28 kap. 9 §) vid misskötsamhet. Behovet av den föreslagna bestämmelsen i tredje stycket bör utvecklas inom ramen för det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Rubriken till 34 kap. m.m.

I remissen föreslås att rubriken till 34 kap. ska vara *Ny påföljdsbestämning efter tidigare dom*. Rubriken är således generellt utformad och inte begränsad till vissa fall. Mot den bakgrunden kan det sättas i fråga om inte bestämmelsen i 38 kap. 2 a § också bör flyttas över till 34 kap.

34 kap. 1 §

I paragrafens första stycke definieras begreppen nyupptäckt brott och nytt brott. Vidare anges att domstolen som huvudregel, oavsett om det är fråga om ett nyupptäckt eller nytt brott, ska döma ut en ny påföljd för den tillkommande brottsligheten. Begreppet tillkommande brottslighet, som är nytt, definieras inte särskilt men får uppfattas som en samlingsbeteckning för nyupptäckta och nya brott. Det bör övervägas om bestämmelserna i 1 § kan ges en mer generell utformning. Att en domstol, när den tilltalade tidigare dömts för något brott, ska bestämma en ny påföljd för det nya brottet gäller utan begränsning och alltså oavsett vilken påföljd som tidigare dömts ut.

Ett syfte med den föreslagna avgränsningen synes vara att definiera begreppen nyupptäckt och nytt brott så att de endast ska användas om den tidigare domen avser fängelse, villkorlig dom, skyddstillsyn, sluten ungdomsvård, ungdomsvård eller ungdomstjänst och den nya domen meddelas innan den tidigare domen helt har verkställs eller annars upphört. Även den avgränsningen av begreppen kan diskuteras.

I paragrafens andra stycke ges en upplysning om att det i 3 och 4 §§ finns bestämmelser om på vilka sätt domstolen kan avvika från huvudregeln om ny påföljd för tillkommande brottslighet.

Lagrådet förordar att paragrafen arbetas om och ges exempelvis följande lydelse (jfr även Lagrådets förslag att flytta 34 kap. 2 §; om Lagrådets förslag att flytta 2 § följs bör även hänvisningarna justeras).

Om någon tidigare har dömts till påföljd för brott ska rätten vid tillkommande brottslighet bestämma en ny påföljd för den brottsligheten.

Om den tidigare påföljden inte helt har verkställts eller annars upphört, får rätten dock, i enlighet med vad som närmare anges i 3 och 4 §§, i vissa fall bestämma att den påföljden också ska avse den tillkommande brottsligheten, eller undanröja den tidigare utdömda påföljden och döma till gemensam påföljd för den samlade brottsligheten.

Enligt tredje stycket ska ett fängelsestraff som dömts ut i förening med skyddstillsyn enligt 28 kap. 3 § anses utgöra en del av skyddstillsynen vid tillämpning av 34 kap. Lagrådet förordar att tredje stycket bildar en egen paragraf och placeras efter nuvarande 6 §.

34 kap. 2 §

I paragrafen föreskrivs att rätten, när den dömer till en ny påföljd för ett nyupptäckt brott, ska iaktta att påföljderna tillsammans inte överstiger vad som skulle ha dömts ut för den samlade brottsligheten. Rätten får då döma till lindrigare straff än vad som är föreskrivet för brottet.

I det enkla fallet innebär bestämmelsen således att om en person dömts för ett brott, med hänvisning enbart till straffvärdet, till fängelse i ett år och därefter ska dömas för ett nyupptäckt brott med samma straffvärde, ska påföljden bestämmas till ett kortare straff med beaktande av den tidigare domen.

Bestämmelsen aktualiseras emellertid i andra situationer där det är oklart hur den ska tillämpas. T.ex. det fall där den andra lagföringen avser såväl nyupptäckt som ny brottslighet, där det är fråga om perdurerande brott eller seriebrottslighet som delvis begåtts före den tidigare domen, delvis efter den. Vidare kan det väl tänkas att det finns flera tidigare domar som ligger i tiden före det aktuella avgörandet och brotten är att anse som nyupptäckta i förhållande till dessa eller några av dessa domar. Situationer som de nu redovisade har

tidigare kunnat lösas i tillämpningen genom den öppna regleringen i 34 kap. Genom att det nu införs en tvingande regel i fråga om straffmätning vid nyupptäckt brottslighet begränsas domstolarnas handlingsutrymme. Frågan om hur en straffvärdebedömning i sådana situationer ska ske bör utvecklas i den fortsatta beredningen.

För att bestämmelsen ska vara tillämplig krävs att brottsligheten är begången före en tidigare dom. Det förutsätts inte att den domen har vunnit laga kraft. Det innebär att förhållandena kan ändras under prövningen av den senare domen. Om tingsrätten meddelat en fällande dom görs således en samlad straffmätning med den domen vid prövningen av den tillkommande brottsligheten och straffet blir lindrigare än vad som hade följt om den första domen inte funnits. För det fall hovrätten sedan ogillar åtalet i den första domen skulle straffet för den tillkommande brottsligheten ha varit strängare. Även om en tillämpning av 34 kap. 6 § kan aktualiseras kan det ifrågasättas om det är ändamålsenligt att ändring ska ske efter omprövning enligt den paragrafen.

De exempel som nu getts visar att effekten av den föreslagna regleringen är svårbedömd och det finns risk för att lika fall inte kommer att behandlas lika. Dessa frågeställningar bör övervägas ytterligare inom ramen för den fortsatta beredningen.

Bestämmelsen innebär en generell reglering om straffmätning vid nyupptäckt brottslighet. Straffvärdebedömningen ska, enligt paragrafen, avse den samlade brottsligheten, dvs. såväl brottsligheten i den tidigare domen som den aktuella brottsligheten. Bedömningen ska i en sådan situation ske i enlighet med vad som anges i 29 kap. 1 § och principerna för straffmätning vid flerfaldig brottslighet.

Enligt författningskommentaren gäller bestämmelsen de påföljder som omfattas av regleringen i 34 kap. som har dömts ut genom den tidigare domen. Avsikten synes således vara att bestämmelsen inte ska tillämpas när den tidigare domen eller den tillkommande brottsligheten avser bötesbrott. Några skäl till att regleringen inte ska omfatta även böter har inte redovisats.

Med hänsyn till att det är fråga om en generell bestämmelse om straffmätning ifrågasätter Lagrådet om den inte bör placeras i 29 kap. En sådan placering föreslog också Påföljdsutredningen. Bestämmelsen kommer med en sådan placering också att omfatta bötesstraff, vilket framstår som lämpligt.

34 kap. 3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om under vilka förutsättningar rätten får besluta att en tidigare utdömd påföljd får omfatta även tillkommande brottslighet.

Lagrådet förordar att paragrafen, i förtydligande syfte, ges följande lydelse.

Rätten får besluta att den tidigare utdömda påföljden ska avse också den tillkommande brottsligheten, om denna avser brott som begåtts före den tidigare domen och i jämförelse med den brottslighet som omfattas av den tidigare domen är utan nämnvärd betydelse.

Om påföljden i den tidigare domen bestämts till slutet ungdomsvård, ungdomsvård eller ungdomstjänst, får rätten om det finns särskilda skäl även i andra fall besluta att den tidigare utdömda påföljden ska avse den tillkommande brottsligheten.

Det kan noteras att förslaget i första stycket innebär att det inte är möjligt att döma till en s.k. konsumtionsdom vid ny brottslighet. Till sammans med förslaget att upphäva den nuvarande särbestämme-

sen i 34 kap. 2 § kommer den att ställa domstolarna inför besvärliga frågor om påföljdsbestämning i de fall den tilltalade verkställer ett livstidsstraff. Det kan t.ex. sättas i fråga om det är rimligt att bestämma påföljden till villkorlig dom eller skyddstillsyn för en person som redan verkställer fängelse på livstid. Inom ramen för den fortsatta beredningen av lagstiftningsärendet bör övervägas om inte en viss flexibilitet bör finnas i regleringen i paragrafens första stycke, i vart fall när den tidigare domen utgörs av fängelse på livstid.

34 kap. 4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om under vilka förutsättningar rätten får undanröja en tidigare utdömd påföljd och döma till gemensam påföljd för den samlade brottsligheten.

Lagrådet förordar att paragrafens första stycke, i förtydligande syfte, ges följande lydelse.

Rätten får undanröja den tidigare utdömda påföljden och döma till gemensam påföljd för den samlade brottsligheten, om det finns särskilda skäl. Undanröjande får dock endast ske om den tidigare domen har fått laga kraft och den nya domen meddelas innan den tidigare påföljden helt har verkställts.

I andra stycket anges att domstolen ska ta skälig hänsyn till vad den dömde har undergått till följd av en tidigare utdömd påföljd när ett undanröjande sker enligt bestämmelsen. Uttrycket ”undergått till följd av” används även i 27 kap. 6 § och 28 kap. 9 §. Uttrycket synes främst användas i förhållande till verkställighet som skett av icke frihetsberövande påföljder och inte avtjänande av frihetsstraff eller frihetsberövanden som föregått lagföring eller bötesstraff.

Innehållet i paragrafen motsvarar, enligt vad som anges i författningskommentaren, i allt väsentligt vad som tidigare har gällt vid ett

undanröjande av en villkorlig dom eller en skyddstillsyn enligt hittillsvarande 5 § femte stycket och 6 § femte stycket. I nuvarande 6 § femte stycket anges att domstolen, när straffets längd bestäms, ska ta skälig hänsyn till vad den dömden har avtjänat av fängelse som dömts ut enligt första stycket eller 28 kap. 3 § liksom till böter som dömts ut enligt första stycket eller 28 kap. 2 §. Några motsvarande bestämmelser har inte överförts till den nya paragrafen. Skälen för den ändringen bör redovisas i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

34 kap. 5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om förverkande av villkorligt medgiven frihet. Andra stycket andra punkten har ändrats avseende den tidsperiod som ska tillmätas betydelse vid bedömningen. Enligt vad som anges i den andra punkten är det tiden mellan det tidigare avgörandet och den nya brottsligheten som ska beaktas och inte, som tidigare, tiden mellan brotten. Se vad Lagrådet har anfört i avslutning till 29 kap. 4 §.

34 kap. 6 §

I paragrafen finns bestämmelser om ändrade förhållanden. I första stycket regleras dels hur en konsumtionsdom ska hanteras om den ursprungliga domen ändras av högre rätt, dels hanteringen av vissa domar i de fall påföljden har bestämts med tillämpning av 2 § och den tidigare domen ändras. I första stycket första meningen bör "av rätten" utgå.

I andra stycket regleras vad som gäller när det vid verkställigheten av en dom på fängelse på viss tid eller på slutet ungdomsvård visar sig att brottet är begånget innan en tidigare påföljd har dömts ut och det inte framgår av domarna att den andra påföljden har beaktats. I be-

stämelsen anges att det är den dom som sist ska verkställas som ska ändras av rätten på talan av åklagaren. Frågan är hur den formuleringen ska uppfattas, dvs. vilken är den dom "som sist ska verkställas" i det fallet att båda domarna är verkställbara men inte någon av domarna har börjat verkställas. Detta bör belysas inom ramen för det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Vidare förordar Lagrådet att andra stycket i förtydligande syfte ges följande lydelse.

Visar det sig, när en dom på fängelse på viss tid eller slutet ungdomsvård ska verkställas, att den dömda begått brottet innan han eller hon har dömts till påföljd för något annat brott, och framgår det inte av domarna att den andra påföljden har beaktats, ska, sedan domarna fått laga kraft, rätten efter anmälan av åklagare med tillämpning av 2 § bestämma vad den dömda ska undergå till följd av den dom som sist ska verkställas.

Förslaget till lag om ändring i lagen om beräkning av strafftid m.m.

19 d §

I lagrådsremissen föreslås att nuvarande 34 kap. 2 § brottsbalken upphävs och att 34 kap. 11 § flyttas till första stycket i den nu aktuella bestämmelsen. Förändringarna innebär en ny reglering när en person dömts till livstids fängelse och antingen tidigare dömts för brott eller efter livstidsdomen döms för brott.

Enligt den gällande regleringen ska domstolen, om den tilltalade verkställer ett livstidsstraff, förordna att det straffet skall avse också det andra brottet (34 kap. 2 §). Om en dom på livstid ska verkställas samtidigt som någon annan påföljd ska livstidsstraffet träda i stället för den andra påföljden (34 kap. 11 §). I praktiken har bestämmelserna inneburit att endast livstidsstraffet har verkställts. 34 kap. 2 § innebär alltså att en konsumtionsdom meddelas och någon ytterli-

gare påföljd döms inte ut. I den andra situationen ersätter livstidsstraffet t.ex. en dom eller ett förvandlingsstraff på böter.

Vid dom på skyddstillsyn förordnas inte någon övervakare och någon prøvotid löper inte enligt den domen. Om det är fråga om ett tidsbestämt fängelsestraff som ska verkställas parallellt med en livstidsdom sker inte någon strafftidsberäkning avseende det tidsbestämda straffet. Livstidsstraffet ersätter de andra straffen fullt ut. Tidigare påföljder som inte är helt verkställda undanröjs automatiskt på verkställighetsnivå.

I lagrådsremissen anges att det i och för sig är en rimlig ordning att ett livstidsstraff på verkställighetsstadiet får ersätta övriga påföljder som den dömde är föremål för. Vidare anges att det som regel saknas möjlighet för den dömde att fullgöra någon annan påföljd parallellt med ett livstidsstraff.

Vid föredragningen har dock upplysts att avsikten är att den föreslagna paragrafen ska tolkas så att verkställighet av livstids fängelse och ett annat senare utdömt fängelsestraff ska pågå gemensamt och samtidigt. Det kan uppfattas så att när den dömde avtjänar en dag i anstalt kommer han eller hon att samtidigt avtjäna en dag på livstidsstraffet och en dag på det tidsbestämda straffet. Något sådant förekommer inte i dag. Det ska alltså finnas två strafftidsbeslut, ett för livstidsstraffet och ett för det tidsbestämda straffet. Avsikten är att, om den dom genom vilken livstidsstraffet dömts ut senare upphävs efter resning, den andra påföljden kvarstår till den del den inte har verkställts, och ska därmed verkställas om den inte har preskriberats.

Detsamma torde då gälla för andra påföljder, t.ex. böter. Bestämmelsen i strafftidslagen kan tolkas så att verkställigheten av ett bötes-

straff inhiberas till dess preskription inträtt, om inte livstidsstraffet upphävs efter resning.

Det är inte möjligt att ur uttrycket ”träder i stället” i paragrafens första stycke utläsa en sådan ordning. Om avsikten är att åstadkomma en sådan parallell verkställighet av fängelsestraff bör bestämmelsen formuleras om så att det tydligt framgår vad som avses. Den tidigare ordalydelsen är oklar och bör inte föras över från brottsbalken till lagen om beräkning av strafftid m.m.

I paragrafens andra stycke anges att ett fängelsestraff på minst två år, vid samtidig verkställighet, ska träda i stället för en dom på böter eller förvandlingsstraff för böter som har meddelats före den förstnämnda påföljden.

Innebörden av den nuvarande bestämmelsen i 34 kap.11 § andra stycket brottsbalken torde vara att bötesstraffet efterges i det fall någon ska avtjäna ett längre frihetsstraff (se prop. 1980/81:76 s. 55 f. och 61). Mot bakgrund av vad som anförts i remissen i fråga om tolkningen av uttrycket ”träda i stället” i första stycket bör tydliggöras hur bestämmelsen i andra stycket ska förstås. Det framstår som oklart hur bötesstraffet ska behandlas i det fall att fängelsestraffet upphävs efter resning. Utformningen bör övervägas ytterligare inom ramen för den fortsatta beredningen.

Lagen om beräkning av strafftid m.m. reglerar frågor om verkställighet av fängelsestraff. Den nu föreslagna paragrafen däremot tar upp frågor om konkurrens mellan olika påföljder och innehåller bestämmelser om verkställighet av domar avseende böter, villkorlig dom och skyddstillsyn. Mot den bakgrunden ifrågasätter Lagrådet om placeringen i lagen om beräkning av strafftid m.m. är den lämpligaste.

Lagrådet förordar att bestämmelsen, liksom tidigare, placeras i 34 kap. brottsbalken.

Förslaget till lag om ändring i lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård

Se vad Lagrådet har anfört under 19 d § lagen om beräkning av strafftid m.m.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.